

Publicerad 2010-07-13 14:43 av Ebeling

Känsloströmmar om fars bortgång.

Min förebild, min hjälte, min idol.

Mannen i mitt liv.

Göran Ebeling - Tvivel

Jag faller ner och kryper ihop till fosterställning och upprepande gånger viskar jag tyst ditt namn.

Förtvivlat försöker jag komma ur denna känsla men försöken misslyckas.

En känsla av oro, en känsla av hat, en känsla av sorg, en känsla av tomhet, en fruktad känsla.

Detta sårade ansikte, denna kalla kropp, bortom all existens.

Tomma ord, tomma blickar.

Jag brottas med mig själv, jag som människa och person, min egna fiende.

I mitt rum, i säkert förvar har jag brev, gamla gulna brev, som du en gång skrev till mig.

Dom som du en gång skrev, med kärlek och lust.

Jag läser de ofta med tårar och förstår sanningen, känner ett hat mot mig själv för att jag aldrig kom att förstå hur stort det var.

Jag är en fånge, jag är den som föraktar mig själv och ligger orörlig på botten och med visshet om att solen på andra sidan skiner, den sida som jag inte kan stå på.

Inte en av dom många tusen jag mött kan förstå så jag sitter ensam i världens natt.

Jag grubblar på det som är fel och på det som fallit och faller sönder bit för bit, del för del.

Lider av ovisshet och dåligt förstånd, slits i bitar av ett hat.

Svar på frågan finns inte, varför allt är så kallt och svårt.

Det bittra nederlagets känsloströmmar får mig att gråta.

Ibland känns det som om jag kvävs, att jag drunknar i min egna själ, det brinner en våldsam brand i mitt huvud, dylikt en brännande feber.

Det som en gång var allt, det som en gång förgyllde mitt liv, är numera bortom allt levande.

Ensamheten är nog den värsta känslan en människa kan nå.

Oftast gör det ont, ibland värre ändå.

Sedan du försvann och drog över världen var den inte längre lika vacker.

Bitter kärlek, bitter sorg, bitter själ.

Nätter fulla med ångest, panik, oro, förtvivlan, jag är dömd.

Önskan om att en natt få känna sömnens levande positiva energier är alltför stor och alltför långt borta.

I nattens mörker ligger jag, tvingad att möta ännu fler timmar i kamp mot ångest.

Jag bor i tveksamhetens tid, i frågornas land.

Även en tystnad kan tala, bara svår att förstå sig på.

Jag blir mer isolerad men dock är det mitt fel, mitt kast och mitt fåniga beslut.

Inte längre kan jag skyddas utav din trygghet och ditt mod.

Det blev ett så hastigt slut och ett ännu hastigare farväl.

Tror att jag för stunden levde ett annat liv och glömde bort mitt egna och försköt sanningen och dess fakta.

Jag försökte fly lögnerna som hela tiden var verklighet.

Jag ber om att få lov att låna din kraft så jag kan dämpa mitt fall.

Frihet och tagen för givet, man skrattar så lätt åt det som kallas livet.

Kliande, svidande skavsår är den tomhet som nu är det enda som är kvar utav det som var.
Jag är inte längre inspirerad till att fortsätta, krav och stress tynger och trycker.
Jag tiger om min smärta och min ändlösa skuld, talan ger en värre känsla, avslöjad av svagheten.
Livet är blott fyllt med svek.
Dess manus består endast av improvisation, i oberäknelig tid.
Den stora anledningen till att känna ett sådant här hat mot mig själv är att jag kunde varit den som var det skimrande ljuset, stjärnan som lös upp din väg och gjorde livet mer värt.
Men helvete, den tanken infann sig inte.
Det är svårt att vara hjälte när ingen ser, jag insåg inte förens sent.
Jag har en längtan tillbaka till dessa forna dagar.
Vägran som är så extrem försvinner allt mer, allting hinner ikapp.
Jag vill bedövas, somna och slippa se livet som plågar mig vaken.
Jag vill skrika, gråta och kräkas.
Allting vill jag ha ur, alla känslor, precis allt.
Tveksamt försöker jag fortfarande.
Egentligen borde man ge sina känslor och tankar ett milt farväl och aldrig se tillbaka.
Jag irrar planlöst runt i livet.
Det är ingen som kan se detta, min mask är alltid lycklig.
Min väg som var så glasklar känns alltmer suddig.
Undrar ibland var den räddande och okända handen är.
Jag vill ut, fort.
Detta förlamar, paralyserar och förtär mig.
Jag har ett bristande förnuft, jag nuddar vid dårskap.
Det är en skam som är så djup och jag ber böner efter sinnesro.
Då jag kan släppa taget, då jag kan andas in ren luft och sjunga tillbaka mot livet och dess verkliga ljuva toner.
Dödstrött på detta sår som någon bestämde att jag skulle drabbas av, det var någon som bestämde att det värdefullaste skulle försvinna, långt bort ifrån just mig.
Det är ingen som kan se när jag är ensam, ingen som kan se alla slag, ingen som kan tyda alla skrik.
När en sak går emot så kommer känslan av att hela världen gör det.
Jag behöver viljan de dagar då jag ingenting vill.
Hjälp.
Hjärtat dunkar hårt, det gör ont.
Öronen hör min puls, det gör ont.
Kroppen stelnar till, det gör ont.
Hela jag faller och ingenting tycks ta emot.
Det är också just det som är svårt, jag avskyr deras medlidsamma blickar och deras ständiga bevakningar över mig.
Jag längtar mig bort, som en fågel bakom galler.
Det känns tomt, eller hur.
Det kallas tvivel.

Dock så har jag ett litet hopp kvar.

På något vis vet jag.

Med den vissheten dansar jag inom mig.

Försiktigt och smygande.

Men jag dansar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ebeling med Poeter.se id #25858 innehar upphovsrätten